

Laat ons niet knielen op de grond
Niet op het koud en kil beton
Leg ons neer in een bed vol rozen

God,

Raadselachtig concept van bovennatuurlijke toevalligheden. Hoe gaat het ermee? Ik leerde u kennen als kind van de rekening, misschien wel de uwe, op zeer jonge leeftijd. Opgroeïende met de bijbel verhalen van Adam en Eva, iets met een appel, en een man die een boot bouwde omdat het onherroepelijk hard ging plenzen, viel ik dan in slaap. Dankbaar dat ik mijzelf daar in die ark zag liggen, wachtend op een duif die met een takje terug zou komen. God. Ik ben altijd wat ongeduldig geweest. Het hokje waarin ik mocht wonen, in die enorme boot van u, voelde al snel als te klein maar ik nam het voor lief. Gelukkig was daar land, en vaste grond in zicht. Ik zette mij eerste stapjes, scheet menig poepluier vol en leerde zelfs te praten. Iets wat ik op latere leeftijd weer afleerde. Maar daar gaat het nu niet om.

God, u bent mij er eentje. Daar waar ik vereenzaamde praatte ik tegen u, daar waar ik gepest werd, schold ik u verrot. Want u bent een machtige God. U hoefde maar in uw vingers te knippen en het zou gebeuren. Dus ik wachtte en wachtte, tot ik de beurt zou krijgen, als dat ongeziene jongetje in de klas dat nodig moet plassen. Tot dat het te laat was. Heel mijn broek onder de zeik zat, ik er flink de smoor in had en dacht: Hoe kan het toch dat u mij niet ziet? U mag mij dat nog eens uitleggen na deze brief. Ik woon in Nijkerk, naast een kerk, dan weet u het wel te vinden.

Wat ik leerde van de Bijbelverhalen was dat de mensen daarin altijd op reis waren. Naar het beloofde land, op de vlucht voor een koning, het was nooit een keer af. Gelukkig kwam u altijd weer, als een duiveltje uit een doosje, ten tonele om uw volk te redden, ze de richting te wijzen, of om de dertien miljoen mensen in het oude testament die het niet met u eens waren, te verdelgen of te vernietigen. Dat heeft u goed gedaan. Stelletje stakkers. Dan hadden ze maar moeten luisteren...

U bent een liefdevolle God. Toen ik ouder werd zong ik daar liedjes over. Zo van; Jezus is de goede herder.... Of deze: kleine witte duif, uit het hemels huis.. Breng ons een leven van Vrede. Ik heb daar toen, op latere leeftijd nog een remix van gemaakt, maar Elly en Rikkert konden er niet om lachen.

Kleine witte duif.

Ik trek je poot eruit.

Jij bent verminkt voor het leven.

Soms was ik een boefje. Zoals die keer dat ik eruit gestuurd werd bij een voorlichtingsavond over seks, het verboden woord, wat je niet mag doen met degene die je liefhebt, totdat je getrouwd bent en iedereen weet, dat jij dat op die dag gaat doen.

Maar.

U heeft het beste met ons voor. U leert ons nederig te zijn, te denken dat wij zonder u niks kunnen, ons eigen hart niet te vertrouwen, u leert ons over schuld, dat wij daarin geboren zijn, dat de wereld gevallen is, en dat u, en alleen u dat kan fixen. En u komt telkens weer met dat koffertje. Dat koffertje waarmee u wonden verbindt en harten weer lijmt. Is dat niet prachtig?

Zolang wij ons in die positie drukken van falende mensen. Komt u ons redden. En eerlijk God, ook u doet daarin een duit in het zakje. Kent u dat verhaal van het verloren schaap, of van die man die zijn huis bouwde op zand? Het zou zelden eens gaan over iemand die, niets iets doms doet, iemand die niet verdwaalt, of die geen diepe leegte ervaart. Nee wij zijn als schapen zonder herder, en gelukkig heeft u die naar ons gestuurd om ons te redden.

Maar waarvan God?

Over de schuld die ik als mens met mij mee zou dragen, leerde ik van u. Over zondige gedachtes, een onrein leven of een smalle weg, ook. Over de enige ware weg, de wijnstok en de druiven, het licht van deze wereld, zei u; dat u dat was. En al die goedbedoelde pogingen waarin u mij probeerde te veranderen zorgden er juist voor dat ik mijzelf nooit als goed genoeg zag. Zodoende heb ik wat moeite met u gekregen. Uw evangelie begon steeds meer te voelen als het verhaal van de jager en de pleisterplakker. Een verhaal waarbij iemand je in de voet schiet om vervolgens te zeggen dat hij daar zelf wel de pleisters voor heeft.

In het afgelopen jaar heb ik ervaren hoe het voelt om ergens niet meer bij te horen en dat deed mij pijn. Het liet mij ontgoochelt achter en ik werd volledig terug geworpen op mijzelf. En daar God. Daar werd mij het volgende duidelijk.

Ik kan het christenen niet kwalijk nemen hoe ze praten, wat ze denken, hoe ze binnen of buitensluiten.

Ik kan het de kerk niet kwalijk nemen wat ze leert, want ze leert het uit een boek.

Ik kan het dat boek niet kwalijk nemen. Want ik heb het niet geschreven.

Maar van de auteur ervan, voel ik mij wat vervreemd.

Alles wat zich God noemt maar iets of iemand op basis van een leer buitensluit, kan voor mij geen God zijn. Alles wat zich liefde noemt, maar komt met het woord genade – waarbij er altijd één partij is die het onderspit delft en iets niet zou verdienen – roept boosheid in mij op. Alles wat over zichzelf zegt dat het de waarheid is, sluit onbewust miljoenen andersdenkenden buiten. God, als ik aan u denk kan ik weinig meer met de ‘persoonlijke God’ van de Bijbel die de haren op mijn hoofd geteld zou hebben. Die een plan voor mijn leven heeft of zich druk zou maken over de keuzes die ik maak. Ik ‘kan’ niks met een God die afdaalt om een relatie met mij te hebben want dat lijkt mij toch de omgekeerde wereld. Als u God, daadwerkelijk God bent, dan moet u wel dat ongrijpbare mysterie zijn. Of blijven op zijn minst. God, laat u dan toch gewoon de wind zijn. De wind die niemand probeert te vangen, maar die kan waaien wat ze wil en altijd om ons is.

In de afgelopen tijd ben ik veel – ten onrechte – neergezet als een Godverlater. Als iemand met een enorm religieus trauma, of als een naargeestig pessimist. Maar ik ken een man die boetseert met zijn handen. Die beelden maakt over ruimte, en die verhalen wie hij is. Mooi. En af. Niet meer in de ark. Niet meer op reis. Misschien niet zo volmaakt, maar wel als de beste versie van hemzelf. Ik zal mijn leven altijd in dienst stellen van hen die het nodig hebben. Maar niet meer als ruimtemaker of pionier in dienst van een kerk. Want deze kaders, of het daarin gemaakte beeld van God, ben ik voorbij.

Dus God, misschien heeft u uzelf bevrijdt. Uit mijn hoofd en uit mijn weten.

Maar ik maak mij niet zo druk. Ik kom U heus wel tegen.

Groetjes en de zegen,

Bob